

SOLEMNITAT DE SANT PERE I SANT PAU (A)
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
29 de juny de 2008
2Tm 4, 6-8

He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe. Aquestes paraules, germans i germanes, eren de la segona lectura. I reflectien la vivència de sant Pau al final de la seva vida. També reflecteixen, però, la de sant Pere: *he lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe.* Avui l'Església celebra el martiri i, per tant, el triomf i el naixement al cel, d'aquests dos grans apòstols capdavanters del Poble cristià. La tradició sempre els ha considerats inseparables i complementaris. Pere, tal com hem sentit a l'evangeli, va confessar la seva fe en Crist i Pau la va aprofundir en la reflexió. Pere va aplegar la primera comunitat cristiana procedent del poble d'Israel; Pau va ser l'apòstol dels no jueus i aplegà nombroses comunitats cristianes (cf. Prefaci). Cadascun va tenir el seu do particular, però tots dos van treballar en la construcció del Poble de Déu i van vessar la sang per causa de Jesucrist. Avui, l'Església els lloa pel seu coratge evangelitzador fins a la mort i agraeix a Déu el do tan gran que li ha fet amb aquests dos apòstols, que van lliurar *un bon combat*, van acabar *la cursa* després de posar la seva vida al servei de l'Evangeli i van conservar *la fe*.

Aquest any, a proposta del sant Pere Benet XVI es commemora el bimil·lenari del naixement de sant Pau; ahir a la tarda, a les primeres vespres de la solemnitat d'avui es va iniciar precisament aquest any paulí. Per això us proposo de fixar-nos ara en aquest apòstol dels pobles per veure la motivació de la seva cursa de fe i del seu testimoniatge martirià. El nostre context s'assembla al d'ell, en el sentit que l'ambient de la societat no és cristià i impera l'hedonisme amb la recerca de satisfer els propis desigs com a camí cap a la felicitat i la realització personal, la qual cosa fàcilment es torna camí cap a l'egoisme i la servitud.

Què ens aporta sant Pau per viure l'Evangeli i ser-ne testimoni? En primer lloc, una profunda convicció que Déu per la creu de Jesucrist ens ha alliberat, ens ha portat a la condició de fills seus. Ho ha fet restaurant el que la nostra feblesa i el nostre pecat havien malmès. En segon lloc, ens ensenya a viure una relació personal amb Jesucrist íntima, feta d'una compenetració profunda d'intel·ligència i de cor, que porta a viure-ho tot juntament amb ell, present en cada batejat. Per sant Pau, *viure és Crist* (cf. Ga 2, 20). En altres paraules, viure és deixar-se envair per ell, que és Vivent, com a font de joia, de pau, de llibertat, d'amor, de compromís a favor de l'Evangeli i, per tant, de les persones. Això porta a no viure ja per a si mateix sinó a voler pertànyer per sempre més al Crist, que és el Senyor, l'absolut que dóna sentit a la vida. La compenetració que el cristià està cridat a tenir amb el Jesucrist és tant gran, que Pau l'expressa sempre amb formes que suposen compartir-ho tot íntimament amb el Crist, fer-ho tot per ell i amb ell, amb l'ajuda de la seva gràcia. Així es va fent l'home nou semblant a Jesucrist que porta a viure en l'Esperit. Aquesta relació amb el Crist arribarà a la plenitud un cop la mort hagi estat definitivament vençuda. La fe en Crist, doncs, obre uns horitzons insospitats als creients.

En la persona de sant Pau –i el mateix podríem dir de la de sant Pere– veiem la transformació que Jesús opera en la persona que el deixa entrar en la pròpia vida i les perspectives que li obre. Són perspectives d'horitzons eters, però també de comunió fraterna. Perquè la vinculació amb la persona de Jesucrist ens insereix cada vegada més intensament en el seu cos espiritual que és l'Església. Això és així perquè l'opció personal per Jesucrist i el seu Evangeli porta a pertànyer per gràcia (Rm 11, 5) a l'assemblea convocada per Déu en el seu Fill i que es troba escampada arreu de la terra, en comunitats enriquides pels dons de l'Esperit.

Algunes d'aquestes comunitats varen ser fundades per sant Pau mateix. Aquestes darrers dies hem sentit a parlar de la seva possible estada a Tarragona i, per tant, de com aquest Apòstol hauria contribuït a arrelar la fe cristiana a la nostra terra. Sigui el que sigui d'aquesta vinguda, sí que podem ben dir que encara avui dia sant Pau ens ajuda a créixer en la fe, a identificar-nos amb Jesucrist i a construir l'Església; ho fa per mitjà de les seves cartes proclamades en la litúrgia i meditades per tants cristians i cristianes que en fan una lectura orant.

La solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau així com l'inici de l'any dedicat a aquest darrer ens inviten a aprofundir la fe en Jesucrist, *el Messies, el Fill del Déu viu* (Mt, 16, 16) i a identificar-nos cada vegada més amb ell, tenint els seus *mateixos sentiments* (cf. Fil 2, 5). Només a partir d'una vivència intensa de la nostra relació amb ell podrem perseverar a viure com a cristians en la nostra societat plural que sovint té dificultats a comprendre sense prejudicis el fet cristià.

Aquest aprofundiment de la fe en Jesucrist ens ha de portar, també, a intensificar la nostra consciència eclesial. De vegades alguns fets concretats i pertanyents a la dimensió més humana de l'Església ens poden desviar d'allò que és la seva realitat més profunda de comunitat cristiana on l'Esperit ens nodreix perquè visquem del Crist i per al Crist. Necessitem enfortir els lligams de comunió eclesial, de comunitat fraterna en la qual des de diversos ministeris i serveis ens ajudem els uns als altres a testimoniar la veritat de l'Evangelí. La unió dels cristians volguda per Jesucrist (cf. Jo 17, 11) no ha de ser sols un moviment per restablir la comunió entre les diverses Esglésies separades per qüestions doctrinals i històriques, sinó que ha de ser, també, un moviment que treballi a l'interior de l'Església catòlica mateixa per fer créixer la concòrdia i superar les suspicàcies. D'aquesta manera, també nosaltres podrem lliurar *un bon combat*, i conservar *la fe fins a acabar la cursa* en aquest món i fruir, per gràcia divina, del Regne etern. L'Eucaristia, que hem rebut de la tradició dels apòstols, en hi ajuda i ens ho anticipa.